

na bokstämme inte kunde spåra upp honom, ning och för liv och höjtar och stätt i. Man le tyckte vi var "dumma", som inte hämtade ma tanken – hur "korkar" han bar sig åt som för Inger (mamma) – vek undan för en stor t vilt djurs förfinade beteendemönster, an- kor och finslipat genom generationer i en ppretalande i olika situationer bokstavligen n liv och död.

mellan ett tamt, vilt djur, med alla sina ned- och ett tamdjur (domesticerat djur), som är förmådde efter människans önskan genom fått mer klar för mig än då.

med valpens rymning tog jag med Pelle och e sammanfördes med fyra andra vargvalpar, nde sätt av en av Skansens djurvårdare, Jen- ra valpar var födda i Skånes djurpark en må- lpar och var alltså betydligt större än Pelle den på Skansen bildade alla sex valparna en e valparna såndes senare på sommaren till var på Skansen blev fyra valpar – Pelle och Sarr, som de två äldre valparna kallades. a, skulle visa sig orsaka en del problem. Ef- var både yngre och mindre än Kallak och Sa- nnerade av de äldre och starkare redan från nde alla slagsmål och kraftmätningar. Den och Sari etablerade under valptiden kvarstod s hela livstid, trots att Pelle så småningom blev åtskilliga kilo tyngre. Det "psykiska" i skaffat sig vägde tyngre än ren fysisk styrka i diskuterades" mellan vargarna.

haft en hund som fostermor förutom Jenni- lyan, var de äldre än våra valpar hade varit.

på folk genom att glatt och ivrigt slicka dem i ansiktet.

Barn var – för det mesta – förtjusta när Pelles varma, våta tunga blötte ner hela ansiktet på dem, och de skrek av förtjusning blandat med lite spänning – det var ju ändå en stor varg som slickade dem i ansiktet. Det var alltid lika intressant att se reaktionerna hos barnen när de mötte Pelle och de andra vargarna under våra promenader på och utanför Skansen. En del barn såg genast att det var vargar, och inte hundar, och kom glatt springande utan rädsla och ville klappa och hälsa på vargarna. Andra barn var mer tveksamma eller lite skrajnsa när Pelle kom lufsande och ville slicka dem i ansiktet. Tveksamheten försvann dock för det mesta när de väl fått klappa om honom och sett att han inte var "färlig". Jag beundrar barnen som stod ut med Pelles närgångna hälsningar. Han var ju nästan lika hög som de själva och nära 50 kilo tung!

Store, snälle Pelle var mycket förtjust i barn, och för det mesta var förtjusning- en ömsesidig.

